

TABORIŠČNIK

NEDELJSKA IZDAJA

Štev. 86. Leto I.

ŠPITAL NA DRAVI

Nedelja 8. decembra 1946

Mladina ob Brezmadežni

Mlada leta so leta cvetja, so doba, ko se nastavlja sad, ki naj ga da življenje. Najhujši sovražnik mladih let, pravega življenjskega sadu, pa je nečisti duh, tisti, čigar glava se zvija pod Njeno peto. Mladina, ki hoče roditi poln sad, se zbira okrog močne žene, proseč jo, da bi bila čista, močna, popolna, dobra ...

Mladina želi biti močna. Ljubi moč, ki krepko prodira v daljavo k cilju;

moč, ki podira zapreke; moč, ki v skoku premaga ovire. Nasprotno pa nečistost spreminja junake v mevže, samsone v slabiče, svobodnjake v sužnje...

Mladina hrepeni po lepoti. Nečisti pa lepote ne pozna. Duh nečistosti pa kakor počasi delujoč strup zamori vso lepoto telesa in duše ...

Mladina želi biti popolna, cel človek v izobrazbi, cel v dejanju. Zoprno nam je polovičarstvo, ki ga srečujemo vsepovsod. Mladim fantje hočejo postati celi možje, celi borci za Kristusa. Naša dekleta žele postati popolne žene, ki varujejo svoje srce za družino, domovino ali Cerkev. Ne igrajo se z devištvom. Samo čisto oko vidi tako celotnost. Zato naša mladina z vso mlado silo vpije ne samo danes ampak vsak dan k Mariji: Marija, pomagaj nam, da bomo čisti, da se bomo borili; pomagaj nam, da bomo zmagali!

Mlad svet ljubi dejanja. Vihar in boj divjata. Gre za odločitev: kdo bo dober, kdo hudoben. Spanjā ni! Mladina ne mara več govoričenja, hoče dejanja. Fantje hočejo postati možje, ki lomijo skale. Zato ljubijo čistost. Zato pozdravljajo Brezmadežno in jo prosijo: Napravi nas močne za Kristusa, Sinu Tvojega!

Mladina hoče biti sodobna. Biti s časom, razumeti svoj čas, živeti s svojim časom, to je nujno potrebno, za tiste, ki ga hočejo napraviti boljšega. Tisti, ki razume čas, bo skušal dati času to, česar potrebuje.

In česa potrebuje naš čas? Čistosti, moči, lepote, dobrote...

MARIJA, SVOJO MOČ POKAŽI!

Tako smo zapuščeni, sami,
v begunstvu jokamo, trpimo.
Marija, Ti si vedno z nami,
zato se Tebi izročimo.

Srce brezmadežno je Tvoje
zdaj naše upanje, zavetje;
begunce sprejmi v varstvo svoje,
mladine naše varuj cvetje!

Marija, vse smo izgubili,
le Ti si zvesta nam ostala,
zato smo Tebe izvolili,
da nam odslej boš kraljevala.

Marija, svojo moč pokaži,
pogube reši domovino,
begunce žalostne tolaži,
brezboštva varuj nam mladino!

Ti varuj, vodi nas v tujini,
poštene, čisto naš ohrani,
Ti nas tolaži v bolečini,
sovražnikov brezbožnih brani!

Peklenske sile si zdrobila,
Brezmadežna, z deviško nogo,
begunce tudi boš rešila
z mogočno materinsko roko.

PRAZNIK 8. DECEMBRA

To je v cerkvenem letu, 1. Marijin praznik. Na vzhodu je izpričan že v 7. stoletju, na zahodu segajo njegovi početki v 9. stol. Pij IX. je 1.1854. nezmotljivo razglasil versko resnico o Marijinem brezmadežnem spočetju, Leon XIII. pa je 1.1879. uvrstil praznik med praznike I. reda.

Pražniška vsebina je resnica, da je bila Marija zaradi Kristusovega zasluženja po izredni milosti božji obvarovana izvirnega greha in ustvarjena v nadnaravni svetosti. Marijino brezmadežno spočetje je prvi začetek bližajočega se odrešenja; kakor prvi sij jutranje zarje je naznanilo prihod sonca-Kristusa. Marijina brezmadežnost pa tudi spominja kakor svetinja iz raja na izgubljeno lepoto v nadnaravni pravičnosti ustvarjenega človeka. Takó Brezmadežna ožarja vesoljno zgodovino človeštva, veže čas odrešenja čakajočega in čas odrešenega človeštva. Zato spada ta praznik v advent.

Brezmadežna je mogočna pomočnica v trdem boju zoper grešno čutnost, zoper vso življenjsko umazanost in podlo nizkost. Zato je njen praznik prav posebno praznik kongregacijske in vse druge za vzorí hrepeneče mladine, mladine, ki hoče ob brezmadežni in po Brezmadežni bojevati dosledni boj za brezmadežnost duha in telesa.

/Ponatis iz molivenika „Kristus kralj!/"

GOSPOD PRIHAJA

/Za advent leta 1946./

Že drugi advent čakamo v tuji-
ni na Gospodov prihod, da nas reši.
Advent je sicer spomin na prihod
Gospodov, ki se je zgodil pred 1946
leti, pa vendar smemo reči, da pomeni
tudi pričakovanje Gospodovega pri-
hoda v sedanjosti, ne šele ob sodnem
dnevu, tako da moremo dobesedno trdi-
ti: "Gospod prihaja!" in ga smemo s
trdnim zaupanjem pričakovati. Kako

kaj to razumemo?

Sin božji je prišel po Devici Mariji v človeški naravi
na svet, da nas odreši zavečnost, t.j. da nam omogoči priti v
nebesa. Toda v neki meri nas je odrešil tudi za časnost, za bivanje
na zemlji. Odrešil nas je na človeški način z vidnimi in razumljivi-
mi človeškimi dejanji: z oznanjevanjem božje besede, s čudeži, z za-
kramenti, ki so vidna zunanja znamenja nevidne milosti, z ustano-
vitvijo vidnega svojega kraljestva na zemlji, ki sicer ni "od tega
sveta", pa je na tem svetu in namenjeno ljudem, ki in dokler žive
na tem svetu. Vidno kraljestvo Kristusovo, sveta Cerkev, se v raz-
merah posameznih zgodovinskih dob razvija, raste in razvita.
Tupatam v raznih dobah ali pri raznih narodih tudi propada in se
deloma uničuje, da ljudje odpadajo ali postajajo versko mlačni in
brezbrižni, kraljestvo božje v njih polagoma pojema in končno po-
polnoma umre, nasprotno pa drugod tem lepše uspeva. Dostikrat se
na podlagi preganjanj pokažejo sadovi odrešenja v veliki obilnosti.
Iz tega dejstva smemo upati, da bo kraljestvo božje tudi v časnem
življenju človeštva enkrat doseglo najvišji možni razvoj in se bo-
do sadovi odrešenja v največji popolnosti pokazali v življenju
narodov, vsaj večine krščanskih narodov, če že ne v vsem člove-
štvu. Tak razvoj bo ljudem v časno tolažbo, da ne bodo obupovali
nad večnimi obljubami.

Da upanje na tak razvoj kraljestva božjega ni prazno,
ampak da smo na potu proti tej dobi, nam dajejo potrdilo veliki
papeži zadnjih 60 let. Papež Leon XIII. je ob prestopu v dvajseto
stoletje posvetil človeški rod presvetemu Srcu Jezusovemu. Koliko-
krat smo njegovo posvetilno molitev že ponovili: "Presladki Jezus,
Zveličar človeškega rodu!" Od te posvetitve pričakuje papež, da
bo Srce Jezusovo postopoma zakraljevalo povsod in nad vsemi, da
se bodo pod Njegovo sladko vlado združili razkolniki, krivoverci
in pogani z Jezusovo Cerkvijo in da se bo končno "od kraja do
kraja zemlje razlegal en glas: Bodi hvala božjemu Srcu, ki nas je
rešilo, slava in čast mu navekomaj!" Torej papež poudarja, da
bomo že na zemlji v Srcu Jezusovem doživeli rešitev in se mu bomo
zahvaljevali zanjo na tej zemlji. Da se mu bomo zahvaljevali v ne-
besih, se razume.

Svetniški papež Pij X. je odprl najboljšo pot do popolne
zmage Srca Jezusovega s svojimi odloki o pogostnem in zgodnjem sv.
obhajilu. Evharistična vzgoja, pogostno prejemanje močnega angel-
skega kruha, pripravljaja nov rod v Cerkvi, ki bo v Jezusovi ljubezni
dovolj močan, dobojevati božje boje zoper satana in njegovo temno
kraljestvo in izvojevati zmago Kristusa Kralja. Prav gotovo bi kri-
stjani in tudi mi ne vzdržali v preskušnjah, ki smo jih doživeli in
deloma še preživljamo, brez pogostnega sv. obhajila.

Papež Pij XI. je postavil praznik Kristusa Kralja in v posebni okrožnici opozoril vsa ljudstva, da morejo le v zvestobi in verni službi Kristusu Kralju doseči stopnjo popolnosti v vseh pogledih in zadovoljne razmere v pravičnosti in ljubezni. Človeštvo se posebno zadnjih sto let trudi napredovati na vseh področjih in doseči stanje prave svobode, zadovoljnosti in blagostanja; z eno besedo idealno stanje razvoja, a dostikrat tava pri tem v temi in rine vedno globlje v nesrečo brezboštva. V bistvu hrepene vsi po tisti popolnosti, ki je možna le v Kristusovem kraljestvu, čeprav se mnogi ne zavedajo, da iščejo s trpečim srcem Kristusa in Njegovo sladko kraljevanje, yenje celo tedaj, ko napadajo in rušijo Kristusovo kraljestvo na zemlji. In vendar bo Kristus kraljeval ne samo v nebesih, kjer mu nihče Njegove oblasti ne oспорava, ampak tudi na zemlji v srcih ljudi in v družini narodov - tudi našega malega naroda. Bo!

Končno je sedanji papež Pij XII. dodal še posvetitev brezmadežnemu Srcu Marijinemu, ki ima tudi le ta namen, pospešiti popolno zmago božje tudi tukaj na zemlji v razcvetju kraljestva Kristusovega. Po Marijinem brezmadežnemu Srcu h Kristusu Kralju!

Z vso vnemo in z velikim zaupanjem smo se tudi mi posvetili Marijinemu Srcu. To zaupanje nas prav gotovo ne bo razočaralo. Če se držimo obveznosti te posvetitve, gremo najbolj naravnost v dobo, ko se razcvetelo Kristusovo kraljestvo med nami in objelo tudi tiste, ki so doslej stali nebrižni ob strani. Ravno ob pravem času je papež posvetil narode brezmadežnemu Marijinemu Srcu. Brez te posvetitve bi krščanski narodi ne bili prestali strašnih preskušanj, ob rokah Marijinih pa grede junške skozi morje trpljenja in pomanjkanja v prepričanju, da se skozi temo sedanjosti vsak dan bolj bližajo zarji nove dobe, ki bo v znamenju dveh Src - Jezusovega in Marijinega - svetlejša doba v božjem kraljestvu.

Papeži na čelu vsej Cerkvi in vseh vernikov izražajo upanje, da bomo s Kristusom Kraljem dosegli in doživeli visok in sijajen razvoj Njegovega kraljestva na zemlji. Tudi mi isto upamo! V tem upanju bomo v letošnjem adventu še posebno darovali vse molitve, tihe žrtve in delo svoje za skorajšnji prihod kraljestva Kristusovega v nas, v naše rojake in v vse narode. S tem upanjem v smislu izjav Kristusovih nemestnikov na zemlji verujemo: **G o s p o d p r i h a j a !**

VERA IN ŽIVLJENJE

/Razlaga katekizma/

V l a d a r v e s o l j s t v a

Vsemogočni Bog ni samo Stvarnik nebes in zemlje ampak tudi vladar vesoljnega stvarstva. „Sveta, katoliška, apostolska, rimska cerkev veruje in priznava, da je eden in edini, resnični in živi Bog, Stvarnik in Gospod nebes in zemlje“, je izjavil Vatikanski cerkveni zbor. Vse stvarstvo je podrejeno božjemu vladarstvu, vse nastaja in se razvija tako, kakor Bog hoče ali dopušča; brez Njegove volje se ne zgodi ničesar.

Na slikah oziroma v podobah je predstavljen Bog-Vladar vesoljstva, tako sedi na kraljevem prestolu, držeč v rokah svetovno oblo in žezlo, in da ima na glavi kraljevo krono.

Bog tako rekoč drži v rokah vse neizmerno svetovje, vse, kar je, neprestano s svojo vsemogočnostjo vzdržuje in ohranja. Če bi le trenutek Bog odtegnil svojo vsemogočno roko oz. voljo, da svet obstoji, bi se vse svetovje spremenilo v nič. Ustvarjajoča božja volja neprestano ohranja svet in ga vzdržuje. Obstoj sveta je tako mogoč le zaradi tega, ker obstaja vedno ustvarjajoča božja volja. Toda Bog ne vzdržuje samo vsega stvarstva, ampak ga tudi vlada. Učenjaki pravijo, da je nekako 13 milijard zvezd na nebu. Vsa ta svetovjs vlada Bog. Vsaki zvezdi določa njeno pot, njen razvoj, njen začetek in njen konec. Na zemlji je okoli 200.000 različnih vrst dreves, nad 300.000 različnih vrst cvetlic, na milijarde in milijarde žuželk, ptic, raznih živali - in vsako Bog ohranja in vzdržuje, zavsako Bog skrbi in niti "en vrabec ne pade s strehe brez božje volje", kakor pravi Gospod Jezus.

Bitja brez duše in svobodne volje vodi Bog po zakonih, ki jim jih je dal in po katerih žive in se razvijajo. Zakoni narave so ravno tako od Boga kakor narava sama. Mrtva bitja torej nujno izpolnjujejo božjo voljo s tem, ko se razvijajo po naravnih zakonih. Vsa materija se torej nujno razvija k cilju in na način, ki ga je določil Bog.

Človeku pa je Bog dal svobodno voljo. Dal mu je tudi svoje zakone, po katerih naj bi živel. Kakor mrtva narava nujno deluje po božjih zakonih, tako naj bi tudi človek prostovoljno delal in živel po božjih zakonih. Tudi nad človeško voljo je Bog vladar in gospodar, toda On hoče, da se mu podredimo prostovoljno in si s tem zaslužimo večno združitev z Njim, to je večno blaženost. Pa tudi oni, ki v tukajšnjem življenju nočejo priznati božjega zakona nad seboj, bodo v kazni morali priznati končno, da je Bog njih vladar.

Razvoj posameznega človeka in tudi vsega človeškega rodu je v mnogem odvisen tudi od svobodne človeške volje. Toda kljub temu, da človek ne ravna po božji volji in tako rekoč prekrižava božje načrte, Bog vedno doseže svoj smoter pri posameznem človeku kakor tudi pri vesoljnem človeštvu; smoter pa je božja čast in slava. Bog predvideva vse, tudi svobodno odločitev posameznika in narodov; Bog dopušča tudi zlo voljo, ravnanje proti Njegovi volji, toda končno Bog tudi zlo obrne v dobro tako, da doseže svoje namene. Na zunaj se pogosto zdi, da ljudje nekako prepračujejo božje namene, toda Bog more tudi človeško zlobo in ravnanje proti božjim zakonom obrniti tako, da končno tudi slabi ljudje služijo le božjim namenom.

Vse to: božje predvidevanje in vodstvo vsega sveta, posameznega človeka kakor tudi vse človeške dogodivine tako, da Bog vselej doseže svete namene, imenujemo božjo Previdnost.

BLAGOR TISTIM KI SO ČISTEGA SRCA,

KER TI BODO BOGA GLEDALI!

BREZNO SE ODDIRA

(Balje)

Kakor bi se bil Andrej najrajši pridružil Ančki, ga je Brlogar kar zase pridržal: „Vidve si imate dosti povedati, kar naprej pojdita, saj se bomo še potem lahko pogovorili, ko je pot tako dolga, midva se bova pa tudi, ko se že toliko časa nisva višela.“ Ko so prišli iz vasi na polje, se mu je jezik razvezal popolnoma. Neprisiljeno in odkrito mu je povedal vse, kako je bilo od takrat naprej, ko sta odšla od Brnika na tisto nesrečno nodeljo, pa do takrat, ko se mu je sprožil kamen in se njega zaradi tega odpeljali v zapor. „Mislim, da me toliko že poznaš, da me za ubijalca nimaš.“ „Kaj pa govorite, oča, vendar me ne morete imeti za takega, saj me poznate,“ je razburjeno hitel odgovarjati Andrej. Povedal mu je še, kako ga je zadela Tončetaeva smrt, kako ga je šel prav za prav ta udarec pripravil spet k pameti in mu izbil novo trmo in sovraštvo iz glave. Potem pa je udaril paravnost in mu povedal, da misli sedaj, ko pride domov, prej ko mogoče izpreči in vse izročiti njemu in Ančki, da bo imel stara leta leba in brez skrbi.

„Kaj se ti zdi, Andrej, zdaj pa ti govori!“ je za minuto počakal, ga pogledal, potem pa spet počasi nameril korak naprej. „Te bi rekel“, je premišljeno in resno spregovoril Andrej, „da se vam še čisto nič ne mudi umikati se z grunta. Aribi vam bodo dali dobre velje, moči in zdravja nazaj toliko, da biste z lahkoto še najmanj deset let dobro vlekli, veliko bolje kot jaz, ki še nimam takihkušenj. Nama z Ančko se pa tudi ne mudi ravno in ne bova nikoli silila, da nama izročite, čeprav bi se že prej vzela, če bi se seveda vse prav uredilo in izteklo. Sicer pa kakor veste, da bo po vašem bolj prav, po svoji pameti delajte, starejši ste in bolj veste, kako kaže, kakor jaz“.

„Andrej, kar tako naj bo, kakor sem jaz rekel, pa boš videl, da bo najbolj prav za vse. Ančki bom že sam vse povedal, kaj in kako mislim, tebi bom pa tudi takoj sporočil, kakor hitro bom s tvojim očetom uredil in opravil. Če se pa on ne bi na noben način hotel, Andrej, kaj pa potem?“

„Teško mi bo seveda“, je povsod glavo Andrej, „vendar Ančke zaradi take neumne jeze ne bom pustil. Po nobeni božji in človeški postavi, menim, nisem tega dolžan storiti.“ „Nečisto si povedal, Andrej! Ne govorim zato, da bi te nagovarjal proti očetu, saj veš, da ne bi nihče raje videl, da bi se spet poravnali kot jaz, vendar, kakor si rekel, to ni več pametno in zato pri tej stvari nisi dolžan ubogati, če bi ti branil, ko veš, da je to le iz jeze, ne pa iz kakšnega pametnega vzroka.“

Do hiše onstran mostu so prišli. Mati in Ančka sta tam obstali in čakali. „Jaz bom moral zdaj nazaj“, se je začel poslavljati Andrej. „Dobro hodi in dobro se imejte zdaj, ko boste spet skupaj. Posebno vi, oča, se popolnoma popravite, če je vam Ljubljana kaj bolj škodovala!“ „Pozdravljen, Andrej!“ so mu hiteli klicati trije, „dobro se imej pa na hribe ne pozabi“, mu je še zažugala Ančka, pa so se ločili in šli proti Dobravi.

Brlogarjev grunt je spet oživel. Povsod se je pomalo, da je spet gospodar doma, povsod tudi to, da je gospodar kakor prenovljen. Dobili so novega pastirja in deklo. Za spomladanaka dela pa, kolikor še ni bilo postorjenega, je najemal okoliške moške in ženske. Kot bi bil čisto drugi prišel domov, je hodil Brlogar naokrog po svojem gruntu in dvigal kmetijo nazaj v prejšnjo moč in rast, kot spomladi sonce na hitro vleče setev iz zemlje. Brlogarica se je pomladila, Ančka še lepše zacvetela, petje pa se je slišalo tam gori od jutra do večera.

Odkar je prišel Brlogar domov, je vedno čakal pametnega in ugodnega trenutka, da bi ujel Potočarja na sa em in se poskušal z njim pogovoriti. Nekaj dni je preteklo. Zdelo se mu je, da bo vse čakanje zastoj, saj je kar videl, kako nalašč in skrbno se ga ogiblje sosed, da ne bi zadel obenj. Pa je vendar dobil ugodno priliko. V ^{zopred} hleva, kjer je imel opraviti, ga je opazil, kako je s krivačem nekam hitro izginil. Brškane v gozd po kakšne kole za drevesca, ali pa morebiti po trte za popravo strehe. Hitro je stopil od druge strani proti gozdu, da bi ga prestregel in mu ne bi mogel uiti. Res ga je dobil, ko je iskal v gostem grmovju bročovito za trte. Umeril je korak, da bi prišel kar se da tiho do njega.

KITAJSKI JUNAKI

24. nov. t. l. je bilo v Rimu slovesno razglašeni za blažene 24 frančiškanskih misijonarjev, ki so ob bokserski vstaji l. 1900. na Kitajskem umrli mučeniške smrti. Od tedaj je minulo šele 46 let. Te slovesnosti sta se udeležili tudi dve redovnici, ki sta takrat morali gledati, kako so ti misijonarji umirali. Po narodnosti so bili Kitajci, Francozi, Italijani; po eden pa je bil Holanec o. n. Belgijec. - Za zdaj je torej le-tih 29 deležnih časti oltarja. Toda med žrtvami tistega leta je še na tisoče Kitajcev, ki obhajajo svoj praznik na dan Vseh svetnikov, kakor vsi tisti sveti, ki njihova imena svetu niso znana. Ob bokserski vstaji je na Kitajskem samo v eni kat. ver. občini umrlo mučeniške smrti med 47.000 dušami blizu 15.000 kitaj. kristjanov. Med 577 župnijami je bilo le 150 takih, kjer ni bilo nobenega mučenika. - Kitaj. kristjani so se pred 46 leti izkazali za velike in posnomanja vredne kršč. junake.

Na prvem mestu omenjamo danes Janeza Šu-ja, ki je bil po poklicu urar, mojster. Živel je svetniško življenje, umrl mučeniške smrti. Ko je zjutraj stopil v svojo delavnico, je pozdravil svoje pomočnike z besedami: "Čast bodi Bogu!" In njegovi pomočniki so mu odgovarjali: "Hvala bodi Bogu!" Vsak dan se je udeleževal sv. maše, zraven je ob vsem svojem poklicnem delu vestno opravljal službo pomožnega katehista v 2 farah. Na pustni torek zvečer je svojo pipe obesil na strop svoje sobe, vino pa zaklenil v omaro, nakar se do vel. noči ni dotaknil niti pipe niti vina. Za nobeno plačilo sveta bi ga ne bil pripravil, da bi bil ob nedeljah ali praznikih vsaj en četrt ure delal. Kadar je imel veliko dela, je delal do sobote opolnoči in spet prijel za delo, če je bilo sila in je hotel ljudem ustreči, v nedeljo opolnoči. Tako niti za hip ni oskrnil Gospodovega dne. Kadar si je dal napraviti novo obleko, jo je prvokrat nosil k službi božji v nedeljo. Nikdar ni iz njegovih ust prišla kaka kletvina ali kvanta. Skrbno je pazil prav tako na svojo delavnico kakor na svoje življenje, zlasti na svoje napake.

Ko se je začelo preganjanje, ni hotel drizeti za orožje, da bi se branil. "Če bodo boksarji zahtevali tvoje orožje, ponudi jim jo!" je govoril svojim sinovom. Da bi svoje oči utruil v spoznavanju vere, je delal z njimi verske vaje, in sicer tako, da jim je stavil kočljiva verska vprašanja. To je delal vsak večer. Najmlajši je včasih z odgovorom okleval, za kar ga je oče, ki na Kitajskem uživa vel. veljavo, posvaril. Ko je prišla ura preizkušnje, so bili vsi trdni kakor žid. Ločili so jih in jih zaprli v samot. celice, kjer so jih mučili. Toda niti eden izmed Šujeve družine ni omahnil, niti eden ni niti ene solza potočil. Žene in dekleta so šle v smrt, kakor bi šle na svatbo. Šujeva sanha niti z očmi ni trenila, ko je morala gledati, kako so ji razparali trebuh in ji vzeli še nerojeno doto.

To je bila Šujeva družina. Ampak takih družin je bilo na tisoče. Vsi ti deset tisoči kitajskih kristjanov so se izkazali za prave kristjane, krščanske junake, katerih se bomo spominjali vselej, kadar se bomo spominjali vseh neznanih nam svetnikov in kadar nam bo treba vzgledov verske zvestobe in vztrajnosti.

ZENA IN MISIJONI

Odločilna borba stopa v poslednje dojanje. Krščanskim narodom se nudi možnost, da premagajo temo poganstva s Kristusovimi načeli. Strašno razdejanje vojne prosi nove, katoliške preobrazbe, od katere postaja odvisna bodočnost in življenje narodov. Živimo v zgodovinsko važnem razdobju.

Do sedaj so se v vseh odločilnih zadevah udeleževali skoraj povsod le moški. a sedaj se tudi ženi odpira široko polje delavnosti. Zaradi številnih žrtev vojne, strašne duhovne beče in nevarnih sovražnikov bo morala nastopiti tudi žena v odločilno važnem času. Kakor na drugih področjih bo morala tudi pri širjenju Kristusovega nauka med pogani pomagati žena, da bodo tudi pogani začeli z novim življenjem, zgrajenim na katoliških temeljih.

Pa boste morda rekly: Kako naj delamo za misijone, za pokristjanjenje onih daljnjih narodov, ko so pa v samem našem narodu razmere tako strašne? Najprej moramo urediti življenje doma, potem šele bomo mislile na rešitev drugih narodov.

Res je, da bodo v Evropi velike potrebe, vendar zaradi tega ne smemo pustiti naših bratov in sester v temi in smrtni senči. Vsi smo prejeli enake pravice do večnega življenja. Zato moramo skrbeti za one, ki še ne poznajo mogočne Kristusove Cerkve, v kateri edino morejo najti Resnico, življenje in Mir.

Katoliške žene in dekleta! Zavedate se, kaj pomeni za človeštvo naša, od Boga ustanovljena Cerkev. Ali pa ste že kdaj pomislile na dolžnosti, ki jih to nalaga njenim članom in ki obvezujejo tudi vas? Gotovo ne prav dosti. Toda današnje potrebe zahtevajo, da se poglobimo tudi v ta vprašanja in stopimo v akcijo Cerkve, da skupno zadržimo naval nevere. Vse se je lahko udeležite, ene doma, druge v misijonih. Pot vam je odprta, samo delati je treba!

Pod varstvom Matere Marije, ki je tudi M a t i p o g a n o v, prosimo pod zastavo Kristusa Kralja za božji blagoslov in sodelujmo pri rešitvi poganškega sveta!

APOSTOLSTVO MOLITVE

Vzdihljaji po namenu svetega očeta

Mesec december 1946

SRCE JEZUSOVO, DAJ, DA BI VSI GOJILI L J U -
B E Z E N . N A D V S E ; prosimo Te. sliši nas!

SRCE JEZUSOVO, DAJ, DA BI SE OPRAVLJALE J A -
V N E M O L I T V E Z A M I S I J O N E ; prosimo Te,
sliši nas!

CERKVENI KOLEDAR

December 8. Nedelja	Druga adventna nedelja. Brezmadežno spočetje Marijino.	Vsa si lepa, o Marija, in izvirnega madeša ni na Tebi. Stopn. spev.	Maša/B/lästna/489 Kk 505/, 2. pr. ned. Vera, hvalosp. Marijin/ da te ob brezmadežn. spočetje./Zadnji evang. ned.-Dupl. l. cl. c. Oct. comm. Off. ut in Brev.
9. Ponedeljek	V osmini praznika Brezn. spočetje /2. dan/	Blagoslovljena si, Devica Marija, od Gospoda pred vsemi ženami na zemlji /stop. spev/.	Maša/B/kakor na praznik, 2. pr. adv. 3. k sv. Duha Ali naša/V/2. adv. ned./5Kk208/brez slave, 2 pr. osmine, brez vere, hvalosp. skup. Benedic. Dom. Semid. Off. ut in Br.
10. Torek	V osmini praznika Brezn. spočetje /3. dan/ Sv. Melkijad, pap. in muč. /+314/	Kdor mene najde, najde življenje in prejne zveličanje od Gospoda /Berilo/	Maša/b/kot na praznik, 2. pr. adv. 3. sv. Melkijada /iz skup. naše: O ne ljubiš/3/ Semid. Off. ut in Brev.
11. Sreda	Sv. Demaz, pap., spozn. /+384/	Milostno se ozri, večni Pastir, na svojo čredo ter jo nenehoma varuj po svoj. papežu, ki si ga vsej Cerkvi postavil za pastirja/ Prošnja/	Maša/b/"O ne ljubiš"/3/2. pr. osn. 3. adv. vera, hvalosp. Mar-Semid. Off. ut in Brev.
12. Četrtek	V osmini praznika Brezn. spočetje /5. dan/	Veličastno je, kar je povedano o Tebi, Marija, zakaj vel. reči Ti je storil On, ki je nogočen. /Obh. spev/	Maša/b/kot v ponedeljek. Semid. Off. ut in Brev. -V ljublj. škof.: Vesp. de sequ. dupl. M. comm. s. Luciae, oct et fer.
13. Petek	Sv. Lucija dm. /+304/ V lj. škof.: 3. dan sv. Nikol.	Tiste, ki so bile pripravljene, gredo z njim na svatbo in vrata sezaprč.	Maša/R/"Ljubime si"/43, 662/lästna pr. stopn. dar. in chh. spev/492/2. pr. osn. 3. adv. Dupl. Off. ut in Brev. V lj. škof.: Dupl. M. g. l. et comm. s. Luciae, comm. fer.
14. Sobota	V osmini praznika Brezn. spočetje /7. dan/	Zdej torej, otroci pulušajte me: Blagor njim, kateri se držé mojih petov/Ber/	Maša/b/kakor v ponedeljek. Semid. Off. ut in Br.
15. Nedelja	3. adv. nedelje /8. dan v osmini Brezn. spočetje/	Gospod, ki sediš nad kerubi, zbuđi svojo moč in pridi/st. spev/	Maša/V/lästna /7, Kk212/ brez slave, 2. pr. osn. vera, hvalosp. sv. Troj. Ben. Dom. Semid. Off. u. i. B.